

Gheorghe Calamanciuc

Alunecarea din vis

Editura LUMINA

Chişinău – 2012

CZU 821.135.1(478)-1
C 13

alunecarea din vis

Director: *Alexandru Satirovici*
Redactor: *Anatol Malev*
Redactor artistic: *Tatiana Melnic*
Paginare computerizată: *Lidia Mocanu*
Coperta: **Mihai Bacinschi**

Editura Lumina, bd. Ștefan cel Mare și Sfânt, nr.180, MD-2004, Chișinău
Tel./fax 022-29-58-64; 022-29-58-68; e-mail: luminamd@mail.ru;

www.editorialumina.md

Tiparul executat la Tipografia Centrală, str. Florilor, nr. 1,
MD-2068, Chișinău
Comanda nr. 9490

Descrierea CIP a Camerei Naționale a Cărții

Calamanciuc, Gheorghe

Alunecarea din vis / Gheorghe Calamanciuc. – Ch.: Lumina, 2012 (F.E.-P.
"Tipogr. Centrală"). – 92 p.
1000 ex.
ISBN 978-9975-65-336-7

821.135.1(478)-1
C 13

ISBN 978-9975-65-336-7

© Gheorghe Calamanciuc, 2012
© Editura Lumina, 2012

a înflorit lumina cireșilor

Lui Nichita Stănescu

A înflorit lumina cireșilor.
E 15 aprilie și ceru-i îndrăgostit.
Moartea mă caută la Bălți,
îmi spune la telefon o femeie târzie,
iar eu mor frumos într-o țuică de prune
la căsuța mea de vacanță.

Și mai mor luminos într-un vers
de Nichita Stănescu care
e serbat la Chișinău astăzi.

Bădia Nichita mă îndemnase odată –
e tare mult de atunci –
să-mi dăruiesc mama poporului român.
Și-atunci mama
mă lovi ușor peste-obraz cu zâmbetu-i tandru:
„Eu sunt a lui, fiule, de când
Dumnezeu binecuvântatu-a osul daco-roman.”
O rugai totuși, sărutând-o cu lacrima ochiului,
să se mai lase poporului român dăruită,
pentru că bădia Nichita m-aștepta beat criță
de rachiul ce-l sorbise din gâtul
unei metafore stelare.
M-aștepta să-i spun de-am făcut ce mi-a zis.

„Dăruiește-mă încă o dată poporului român,
se-nvoi maică-mea. Dar să știi că de azi
limba lui îți va fi unica mamă, unica,
iar eu îți voi fi suferința lui doar.
Când călăii lovi-vor cu barda
în fagurii lui latini, grăitori.”

A înflorit lumina cireșilor.
Și eu continui să mor trist și frumos
într-o țuică de prune.
Și să alunec, s-alunec în pânțele tale
cu parfumuri tari de ne-moarte,
mamă a lui bădia Nichita și mamă a mea,
POEZIE!...

poem de îmblânzit moartea

Nu mă lăsa să ies din inima ta, visule.
Când nu-i aud pe greieri cântând
(ce Dumnezeu, e de-abia asfințit de septembrie –
să piară cântecu-n ei chiar acum,
când încep să alunec din tine?)

Scriu pentru tine-acest poem de-mblânzit moartea.
Și nu mă lăsa să alunec din inima ta.
Chiar în zilele astea
când greierii-și adorm strunele
în gâtlejul lor țesut din diamante cântătoare.
Și nu-i nimeni,
nu-i nimeni să-mi spună:
cine-ar putea să m-aștepte, ah, cine,
ieșit din inima ta, visule?

așteptând toamnele

Iarna,
sunt prizonierul unei hibernări gripate,
de odaie.

Primăverile
nu ajung până la trunchiul meu
în zdrențe obosite.

În cuptorul verilor uscate,
mă târăsc prin subsoluri mirositoare
cu cerșetori nespălați
și aștept aiurit toamnele.
Ca să pot păși stingher și veșted
prin bălțile parșive ale acestui oraș care
de câteva decenii
își îmbăloșează gura strâmbă și umedă
mâncându-mă.

nu pot scutura amurgul

Răsare soarele, dar eu
nu mai pot scutura de pe mine amurgul.

A înțepenit pe inima mea –
păianjen fieros și rece ca rana mortului.

Iată că și cerul se deschide la geamuri –
eternitate albastră,
iar eu nu pot scutura de pe mine
umbrele amurgului, împietrite.

S-ar putea să sucomb –
arătare cu respirație de ceară aburită,
de-asupra cu îngeru-mi holbat a mirare,
să sucomb cu amurgul
încremenit peste toate întrebările mele
fără răspuns.

Trimise,
flăcări arzătoare,
spre Tine, Preaînaltule.

lumișuri cântătoare

Mi-e tare dor uneori
de lumișurile cântătoare ale pădurii
ce m-a avut copil.

Dar ce folos, ce folos?
Străinătatea mărunță și falsă
mă ține departe de ele,
de lumișurile mele cu iarbă și fragi.

Când mă voi trece-n neștire,
purtați-mi trunchiul
prin lumișurile acele cântătoare.

Dacă aveți, firește, măcar cea mai mică dorință
să mă reîncarnez în pasăre.

pământ

Tot mai plin de pământ mi-e sufletul.
Spânzură greu –
din piept? din învelișul creierului speriat?

Pământul ce mi-a fost atât de drag și el –
atât de cuminte cu mine,
acum, iată-l,
mă umple tot mai pietros, tot mai
îndărătnic.

Mi-s pline cu el țesăturile mușchilor.
Alunecă nisipos
prin venele picioarelor, coborându-mi în tălpi,
încleștându-mi-le tot de el,
de pământ.

Și numai în urechi aud bocetul lui sinistru,
chemător.

alunecând în ne-cuvinte

Înainte,
cu fiecă zi, cu fiecă clipă-nainte
în ne-cuvinte.

Ceva se întâmplă-n cuiburile
creierului meu.
Ceva,
până nu de mult lunecând cântător,
s-a oprit în neștire,
surprins(ă) de-absența misterelor.

Parfumul greu al nerostirii-mi învăluie
neuronii –
tot mai adânc, tot mai în esențe – de parcă
uimirea toate ce-mi însoțiră
de la-nceputuri
visul
s-ar scurge-n ne-cuvinte,
„de parcă-aș fi murit în mai multe trupuri
de-odată”.

prilej

Dintru-ntâi,
am să fiu un bun și ironic prilej
pentru plâns.

După ce voi fi dat împietritei răcori –
bun și stingher prilej
pentru pomenele darnice.

Din ce va urma după asta,
doar metaforele și sincopel-ndoielnice
dintre ele
ar putea fi vreun prilej pentru unii
să creadă
că-n mâna de țărână visătoare și tristă
ce fost-am
cădeau aștrii,
se certau vânturile,
îndulceau ninsorile,
nășteau și piereau toamnele.

Și din când în când un creier fierbinte
își fulgera spre ei ne-mpăcarea,
suferința.

regretele, firul de iarbă

Regretele-mi dormitează încă-n memorie
precum hirosimele, în sângele niponilor.
Adânc,
în miezul speranțelor mele,
se descompune cadavrul unui fluture roz.

Ultima apă a visului se scurge-n Apocalipsă
ca o smoală topită răcindu-se.
N-o tulburați, rogu-vă.
În clipele astea, cred, se strecoară
printre regretele-mi, curtându-le
siropos.

Nici nu-mi dau seama
dacă trebuie să îmbătrânesc înainte
cu regretele-mi hibernându-mi în creier
ori să te rog, Doamne,
să mă trimiți într-un fir de iarbă
dintr-un tărâm ce nu l-ai zămislit încă.

rana visului

Nu-mi trece rana:
continui să mă visez copil
în brațele tale de lumini, mamă.

De cum trecusei în humă –
cum s-au mai clădit anii, siniștrii! –
puteai să mă naști și să mă vezi copăcel
de câteva ori încă.

Mă apropii tot mai mult de vârsta
năruirii tale-n chemătorul pământ.
Și tot mai în cețuri îți văd cumintele și blândul
din ochiul tău de trandafir alb, ostenit.
Ah, de nu mi-ar îmbrăca văzul cu totul
afurisenia uitării...

Nu-mi trece, nu-mi trece
rana luminată a visului:
de a fi legănat
pe genunchii tăi eterni, mamă...

despre poezii mari și mici

Cineva (dintre teroriștii metaforei) îmi spunea
că merită lumea să aibă poeți și mai mari,
și mai mici.

Erupțiile de flăcări ale sufletului,
zice,

nu sunt și mai mari, și mai mici?

Totul în lumea asta bolnavă de absurd –
și omul, și iarba, și izvorul, și greierul –
au dimensiuni diferite.

Și continuă să-și motiveze frica:
stelele, vrei să spui, n-au diverse mărimi? Au!
Și orașele, și străzile, și trădătorii de neam!

Într-adevăr, mi-am zis, unul neamul își vinde
pe-o târfă frumoasă, pe-o bucată de pâine,
pe veșmintele-aurite (care pân' la urmă se-mput)
ale gloriei,
altul și-l vinde așa, pe nimic,
mânat de-un instinct animalic moștenit
cu flacăra neagră-a blestemului.

Poezii?

Și de-acum încolo, firește, vor fi mai mari
și mai mici –
cum le va fi rodul cununiei
suferinței cu visul.

spânzurat de propria-mi lacrimă

Tot mai des spânzurat
de propria-mi lacrimă.
Alte lacrimi, ca să fiu sincer, mă mișcă
mai mult fariseic.

E bine, Doamne? Nu-i semn
că boțul de țărână din care m-ai făcut
sfidează obraznic una din cele zece porunci,
lovindu-și libertatea spiritului pe burtă?

Nu-i bine, înțeleg.
Moartea fiind „prima și ultima învățătură”,
nenorocitul cela de boț de țărână-ntr-o zi
ar putea
dreptul la eternitate să-Ți ceară,
prin propria-i suferință vâslind.

Tot mai des spânzurat
de propria-mi lacrimă.
Și tu, Doamne, continui să taci muștrător
contemplându-mi îngrijirea de sine,
de parcă-acest dat
n-ar ține de Descântecul Tău Universal,
botezat atât de opac și cu-atâta blândețe:
FACERE.

într-o disperare, maică

Într-o disperare am tot dus-o, maică,
după plecarea-ți în huma mușteniei.

Minunea minunilor săvârșindu-se –
miliardele celea de suflete
le va încăpea oare Parnasul pe toate? –
cum oare găsi-l-voi pe-al tău?
În ce fel căuta-ne-vom?
Aș putea să-mi dau seama
cum arată sufletul tău, mamă?

Aici, pe pământ, niciodată văzutu-l-am, dar
îi simțeam deschizându-i-se rănilile
când n-aveai ce turna pentru noi
în ceaunul foametei.
Îi simțeam deschizându-i-se floarea iertării
când, frânt de regrete,
îmi lăsam capul în poala ta ca-ntr-o oază
de descântece sacre.

Cum oare găsi-ne-vom sufletele, mamă?
După culoare? După miros?
Sau după grai, maică?
E posibil oare și dincolo
sufletele noastre să se-adune așa, grămăjoară,
atrase de fagurii latini vorbitori
cu care-ncepusem și eu să-mi potolesc
foamea rostirii
în anii cei albi și osoși, fără pâine?

Într-o disperare o duc, mamă.
Și aștept să mă chemi în altă disperare –
să-ți caut sufletul.

constelație vorbitoare

N-ai știut nicicând că-n infernul meu
de orgii
pâlpâie o fereastră păgână-n așteptarea
unei constelații vorbitoare.

Trebuia s-o moștensesc de la un străbun
cu suflet de stea.
Avea să ajungă-n creierul meu
când eram pregătit să nu mai renunț
la dragostea ta.

Am renunțat însă.
Constelația cea vorbitoare urma
să facă pârjol din totul
ce amintea de existența ta în acest
Univers.

Acum trăiesc în altă dragoste.
Mult mai despotică.
Ah, constelație a insomniilor mele ritmate,
ucigașa mea vorbitoare!

aștept chemarea

Pământule, tu, al Herței, furat și trecut
prin disprețul și-orgoliul împutit al străinilor,
de ce nu mă chemi, dragule?

Eu te-am legănat suferind
pe visurile mele albastre, pe visurile mele,
ca tristețea îngerului, palide.

Și iată-mă ajuns –
greiere tremurat sub mantia brumei –
în fața vămilelor aspre.
Iată-mă cu bagajele morții-n căruță ...
Iar tu eziți să mă chemi!

Înțelege-mă, rogu-te:
nu poate, înstrăinat, trunchiul meu
să intre-n hleiul tău mult mai înstrăinatul
așa, nechemat!

Crinul uscat al auzului meu
așteaptă glasul-ți suspinător și blând –
să mă pot ridica din mormântul înstrăinării mele
de tine.
Spre a intra în alt mormânt – aproape de
rădăcinile fagilor tăi vorbitori de legende.

Ți-aștept chemarea, pământule, tu,
al Herței.
Din tine mă pot ridica mai întreg spre memoria –
lumânare în stingere –
a neamului.

vine un timp

Femeile ce m-au iubit devin tot mai abstracte.
Un soi de vid zdrențuros dănțuiește
între uitarea mea și uitarea lor,
despotică.

Mi-aș dori uneori să rețin
în caierul uscat al memoriei
cât mai mult cu puțință mângâierile lor.
Mă iritau, fariseice, pe timpuri.

Acum mi-aș culca obrazul și inima pe ele
ca un copil orfan.
Tot mai pruncește tânjesc
după viclenia de-o clipă a mângâierilor lor
calculate.
Pudicul lor cu stângăcie trucat
azi m-ar înrobi ca dulceața misterului.

Vine un timp
când ești fericit să-nveșnicești clipele
ce nu le simțeai vrednice cândva
barem să-ți cadă pe ele unghiile tăiate...

rușinat de propria visare

Ajunzi într-o vreme, în sine ruinându-te,
când te rușinezi de propria-ți visare.

Nu mai cauți atunci să crezi serios
că lumina din teiul înflorit
e chiar lumina așteptărilor tale.

S-a născut, iat-o!
A spart zidul iernii, nesimțitul,
s-a zbătut, chemătoare, între cer și pământ,
porțile Universului spre primăvară
demolându-le!
Și iată, în sfârșit, îți aparține – potop alb,
dureros de curat,
în visările tale scurgându-se!

De propria-mi visare rușinându-mă,
și mai rușinat mă întreb: posibil și eu să fi fost
creația Ta, Doamne?

unica (ne)ființă

Nu mai contenești să te spânzuri de inima mea,
moarteo.

Cu fiecă zi, arăți tot mai frumoasă
în imaginația-mi de flutur uriaș, fără aripi.
Întinerești cu fiecă zi, cu fiecă clipă
în carnea și osu-mi răscolit,
moarteo.

Va trebui, pân' la urmă, să ne logodim
ca doi îndrăgostiți păianjeni
devorându-și în extaz opera.

Abur otrăvit, zâmbăreț,
spânzur și eu de tine-n răstimpuri, pentru că
ești unica (ne)ființă
cu fidelitate de târfă bătrână-așteptându-mă.

steaua

Greu se mai nasc cuvintele
când e-n sărbătoare sufletul.
Mai lesne-ncolțesc, tremuratele,
când între cer și pământ e prea strâmt
pentru suferințele mele.

Veniți! Acoperiți-mă, lăcrămoaselor, colțoaselor!
Prizonierul vostru umil fi-voi –
ascultător și îngenuncheat în lacrimi de cremene.

Iar voi, de trei parale bucuriilor,
părăsiți-mi cât mai rapid inima –
dulcele vostru împăciuitor cu toată lumea
mă înstrăinează dușmănos de steaua-mi.
A suferințelor mele. Poezia.

amânăm visările

Amânăm visările pân' dincolo de apocalipsă.
Ce zici, femeie, de această idee?
În felul ăsta vom avea toate șansele
să nu ne considere lumea nebuni,
cu ochii spânzurați de „depărtări albastre”.

Dincolo de-apocalipsă, se zice, visările
se vor vinde la tarabă ca roșiile.
Toți împăroșiții, ah, de sărăcie
își vor scoate la vânzare negreșit visările.
„Haide! striga-vor. Vindem visări de tot soiul!
Cele mai ieftine-s visările lichelelor –
20 de bănuți bucata!
Concurează cu ele, în preț,
visările trădătorilor de neam – 30 de bănuți,
nu mai mult!
Nu le depășesc substanțial în prețuri
visările lesbienelor, homosexualilor.
Constituțiile Europei susțin, frați creștini,
că acestea(știa) din urmă merită deplin
să evolueze în preț la nivelul gazului rușilor, zău-că!
Se încăpățânează patriarhii ortodocși și de-aceea
visările acelora, netrebnice,
sunt la un preț cu visările lui iudoșca și stati.
Grăbiți-vă! Procurați-le!”

Ah, femeie, meduzo cu ochi visători,
amână-ți, cum îți spun, visările și tu.
Dincolo de apocalipsă se prea poate, Dumnezeu
îngrijitu-se-va – nu ca aici și acum –
ca visările poetului să aibă prețuri rezonabile.

Că, domnii mei, nu-s întrebate barem ca păduchiul...

vând tristețe

Nu pun nici un preț pe tristețe, netrebnicii!
În frac, cu papion roșu, la tarabă, îi îndemn:
Hai, fraților! Veniți! Grăbiți-vă! Vând tristețe!
Am dintr-ales:
Cu clopoței de argint, sunătoare;
muiată-n parfumuri exotice;
tristețe fără grai, năbușită;
bolnavă de-amnezie; trucată, actoricească;
tristețe timpurie; acoperită cu brume;
tristețe scâncită-n scrisori de adio etc., etc.
Cumpărați-le! Îndopați-vă cu ele, copios!

Și dacă... Și dacă...
veți mai vrea să trăiți după-aceea,
vă strivesc eu cu tristețea-mi. Pe gratis!

afurisesc zeii

„Poate ai vrut să mă naști stea”, mamă?
Dar zeii te-au certat,
te-au amenințat
c-o să fie rău
cu destinul meu.

Și atunci, maică, m-ai născut piatră.
Când mi se poticnește neamul urgisit,
alunec, netedă, sub piciorul lui clătinat.
Când ochiu-i lăcrimează-a neputință,
cresc speranță-n osul lui, oțelindu-i-l.

Dar când îl văd cu capu-aplecat a pierzanie,
piatră împietresc,
piatră-ncărunțesc,
piatră mă sluțesc.

Dar în loc să-mi afurisesc neamul,
afurisesc zeii.
Că te-au lăsat să mă naști, mamă.

unul

Mi-ai încolțit în sânge. Te-ai amestecat
cu lăstarii corpului meu.
Suntem unul. Nu știu: care-i lăstarul osului meu
și care-i al tău?
Nu-nțeleg: care-i lăstarul cărnii mele
și care-i al cărnii tale, care?

N-am idee: unde-ncepe vraja respirației tale
și unde sfârșește a mea?
Nu pricep: unde sfârșesc enigmele
descântecului tău
și unde încep ale mele?

Măcar atât să pot înțelege:
cine de cine bolnav e de moarte?
Dar și asta nu-i atât de important,
la urma urmei.
Decât să știu de pe-acum:
cine din noi doi va închide ochii întâiul,
POEZIE?!

paradisuri ironice

purgatorii

Chiar fiind dulce ca parfumul Edenului,
înmoaie pâinea-n iubire, omule, fiară, tu,
și numai după aceea ia și-o mănâncă.

Apa, ca ochiul pruncului, limpede fiind,
trece-o prin sita trandafirie-a iubirii
și numai după aceea o bea.

Dar iubirea, iubirea...
Chiar fiindu-ți roșie de patimi,
trece-o, mai întâi, prin dulcele pâinii,
limpedele apei
și numai după aceea coboară
cu flacăra ei
în sufletul chemător.

neplânsu-mi

Umbra-mi pe caldarâm
lasă cărării cu pudrare de lacrimi neplânse.
Ochiul mi-e cărunt
și-n el s-a uscat de mult plânsul.

Grăbiții,
cu neplânsu-mi pe tălpi,
intră fierbinți în casele celor dragi
și, găsindu-i întinși în sicrie,
împietresc, neputând să-i frigă o lacrimă.

Încetiniții,
pășind îngândurați pe neplânsul lacrimilor mele,
îl cară încet pe la casele lor strâmte
și-n ziua aceea nevestele lor rumene
pentru prima oară nu uită să-i întrebe:
cum de sunt triști?

paradisuri ironice

Infernul în care mă-ngrop
mi-a înghițit de-acum visurile.
Am rămas doar luminat din afară
de-un soare leneș și trist
pe care vârcolacii
l-ar mânca fără niciun efort.

Înăuntrul corpului meu golit de contradicții
se cuibăresc, ironice, paradisurile pierdute.

refugiu

Caut refugiu în tine.
Mereu caut refugiu în tinerețea ta.

Știind asta,
ar trebui, firește, mai puțin grăbită să fii.
Cuibărindu-mă-n neodihna creierului tău,
de ce-ai călători cu gândul prin spații albastre?
Lasă-l să pască aici:
în preajma mahnei amurgului meu ca pelinul,
pe urmele alunecării mele-n neființă.

Oprește-te, cuminte.
Orele cad peste noi,
atât de neiertător spărgându-se...

visele-mi nescrise

Degeaba mai credeți
că mi-e frică să dispar în adâncuri.

În realitate, mi-e teamă
că lumea rămâne-va orfană
de visele mele nescrise.

Ah, ce regrete, ce jale!
UNESCO-și va convoca de urgență ședința:
ce-i de făcut, mapamond? cum să evităm
catastrofa?

Și-n timp ce pe site-urile lumii
va sângera știrea,
visurile mele nescrise se vor retrage cumiți
într-un cuib părăsit,
așteptându-mi îndoielnica renaștere.

sunt tristețea lumii

*Până și alfabetul în care vorbesc
e-o tristețe
Daniel Corbu*

Ba poate și mai mult: deziluzie sunt
tremurându-și frigurile morții.
După mine,
Dumnezeu o fi început a crea prăpăstiile
singuratice,
fără ierburi și fără izvoare.

De mult pragul disperării trecut-am.
Mi-a rămas în urmă,
ticăloasa,
pe-o tufă de măceși adormită,
contemplându-mi cu vânătul ochi
alunecarea în hume.

Dar ar trebui să fiu crezut
că sunt tristețea lumii totuși.
Înlăuntru-mi devastat de iluzii
curg mortuare ploile târzii,
mânjii se ascund de vânturi sfredelite.

Nu de-aceea, de-aceea,
anunțând sfârșitul astei lumi nevrednice,
înlăuntru-mi părăsit de zei
mor,
rând pe rând,
visătorii?

iarnă

Încă o iarnă
își așterne troienele peste sufletul meu.
„Când scrii, te apleci asupra propriilor tale mizerii”,
vorbește filelor tremurate Filozoful taciturn,
astupând cu ele găurile mansardei prin care
zăpada pătrunde, scheunând rece.

Încă o iarnă-și clădește troienele
peste gândurile mele clătinate
și-i atâta lărgime-nfiorată
în odaia-mi de treisprezece metri pătrați,
și-i atâta strâmtoare
în trupu-mi
ce coboară, coboară, coboară
în împăcare despotică ...

rugă pentru zbor

Vreau să mai zbori prin mine.

Prin trunchiul meu părăsit de iluzii.
Ca să pot, din vreme-n vreme, să mai scriu
și câte-un poem, târziu zburător, pentru tine.

Pentru zborul tău, mai nimerit fiind spus:
prin globul obosit al ochiului,
prin buricele degetelor care te ating
cu-atâta-nfiorare,
de parcă frică le-ar fi să nu te prefaci
în praf de diamante, dar nepăsător.

Mi-ar plăcea de asemeni
să culeg niște metafore gri
din zborul tău dulce și nostalgic
prin îngândurările mele palid-suferinde
la apusuri de soare.

Mă cearcă și ele.
Când îmi închipui c-ai putea ferici și pe alții
cu surâsul tău de crizantemă melancolică.

Vreau să mai zbori prin mine.

obnubilație

Urcă spre văzul meu melcii nopții,
cu toate că-i zi plină și –
văd pe geam –
doamnele-și mlădie trupurile grase
pe trotuarele murdare,
cu toate că se întorc îngheboșiți de la școală
copiii
și muzica troleibuzelor,
știrbă,
coboară de-acum din amiezi.

Ce folos că vă spun asta –
melcii nopții tot urcă somnoroși
spre văzul meu
încă flămând, nenorocitul, de lumină ...

protoistoric

Scriu aceste rânduri cu sentimentul
că sunt abia intrat în protoistorie.

Mereu în căutarea semnelor care să-mi ajute
să-ți redau zâmbetul mai mult trist
(ah, trist ca un vers de romanță pe care poetul
l-a scris cu ultima respirație înaintea morții),
să-ți descriu mișcarea mâinilor,
atât de mici și atât de cuminiți,
că Dumnezeu, chemându-te la Dânsul,
te-ar pune să închizi cu ele pleoapele pruncilor
înălțați la El prin destin ne-mplinit.

Protoistoric,
mereu în căutarea semnelor care
să mi te-adune-ntr-un cuvânt pe care,
spunându-ți-l,
sufletu-mi să se ridice pân' la nemurirea-ți.

nașterea galaxiei

Ah, nu-i bine, nu-i bine,
vorbi ochiu-mi pe fila cărții înfipt
și strivind o lacrimă:
„Pentru a face să vorbească spiritul,
este chinuit trupul”.

Așa e, așa! se revoltă și urechea,
încercând speriată
să oprească invazia de purpur
a cântecului privighetorii.

Nările se cutremurază și ele,
îmbătate de mirosul crinului:
nu mai vrem! ni-e destul!
e timpul să avem și noi un pic de răgaz!

Și numai creierul,
legănat fierbinte în patul neuronilor,
își fuma liniștit țigara roșie
din care se năștea o nouă galaxie.

iubește-mă în martie

Iubește-mă, de poți, în martie.

Mai târziu, are cine mă iubi:
mugurii zarzărului, bunăoară, apoi
floarea lui;
colțul ierbii, apoi roua ei tremurată.

Mistuitoare ca iubirea ta nu e,
dar mai vine să-mi ducă dorul apoi
și rândunelele, berzele,
să-mi cânte de patima lui greierul.

Iubește-mă, de poți, la acest sfârșit
de martie.
E anotimpul zăpezilor sățioase, călătoare.
E timpul când iarna nu te mai vrea defel,
iar primăvara te dorește prea puțin serios.

Dar eu, femeie, mă știi:
n-am putut niciodată să mă simt întreg
între iarnă și primăvară.
E ca și cum mi-aș dori o altă iubire
înainte de-a o pierde pe-a ta.

Iubește-mă, dacă poți, în martie.

antren

Liniștea asta de puzderie cleioasă
în care mă sfredelesc moale, savuros,
la această oră târzie îmi dă senzația
unui ciudat, colorat antren.

Ochii mamei, uscați, mă privesc fix
de pe ultima ei fotografie de pașaport
și mă întreb:
de unde, de ce a dat peste mine
această bizară mulțumire de sine
cu sclipiri roze, microase?
de ce, absorbit de tăcere,
îmi vine să râd, să mă-mproșc
cu bulgări de-omăt orbitor?

Ah, liniștea asta de puzderie cleioasă
în care mă îngrop fericit,
cum îmi îngropam capul de copil
în poalele tale, mamă-eternitate! ...

zvâcnirea aripilor

Mor când mai senin, când mai trist.
Depinde de cum îmi zvâcnesc aripile
în ziua aceea.

M-am simțit mereu rege peste aripile mele.
Nu încercam nici să întreb:
simt între ele un sclav ori un rege?
Zboru-mi era mereu pe verticală –
leit al ciocârliei.
Iubirile-mi hrăneau zborul cu vânt tânăr, solar.
Nici nu-ncercam să le-ntreb:
mă recunosc suveran absolut?
Să nu-mi cadă coroana.

Iubirile părăsindu-mă,
și vântul de duminică-mi ocolește aripile.
Mă mulțumesc doar să-mi zvâcnească.
De-mi zvâcnesc înspre ceruri,
mor cu spor, dar senin.
De-mi zvâcnesc spre-negurate-orizonturi,
mor încet, dar mor trist.
Și-atunci, sclavul în mine trezindu-se,
moare cu mine și regele.
Tot încet. Și tot trist.

câinii lui Acteon

Rămași fără stăpân, de singurătate rupți,
scheună jalnic la ușa-mi câinii lui Acteon,
cu ghearele-nsângerate scurmând
și suflând prin crăpăturile fierbinți.

Pădurea vuieste alături, flămândă.
Zboară în ceruri, speriate, păsările,
aripile de-ntuneric scuturându-și.

În începutul ăsta viforos de-Apocalipsă,
nu-mi recunosc glasul de-atâta blândețe:

veniți, dragilor... Hai, veniți, devorați-mă...

motiv de consolare

Am făcut pact cu îngeru-mi:
să te iubesc până când
vor porni să treacă prin noi toamnele
cu cele mai triste și galbene ploi.

Când va începe acest ritual
al stingerii,
pe care Dumnezeu l-a inventat
să ne piară frumos și încet,
voi înceta atunci să te iubesc.

Dar n-ai nimic de pierdut, iubito, –
te va îndrăgi și mai aprig
moartea.

neterminate vise

Am vise subțiate și neterminate.
E ca și cum exist în ele
transparent, din bucăți.

De-ați încerca să mă expuneți în vitrină
cu visele mele cum arată acum,
lumea ar crede că vindeți absențe
în ambalaj de visător așteptând într-o gară
scoasă de pe harta căilor ferate.

Am vise neterminate mereu.
Cu secvențele lipsă
pe pelicula viselor mele din bucăți
moartea-și oblojește picioarele uscate,
să poată, în sfârșit, trece pragul înalt
al casei mele plutind enigmatic
în vapori iodați...

fără patetic

Caut să strangulez pateticul.

Nimeni nu mai crede acum în melancolii, obsesii
etc.,
drese cu miere consistentă patetică,
îmi spuse un tânăr,
ducând vaca năvăvașă la păscut metafore verzi.

Bine, consimții, de azi mă las de patetic.
Gândurile, emoțiile
vor îmbrăca cămăși lungi, somnoroase.
Și toate, tunse pân' la piele de patetic,
vor intra într-un volum cu coperte gri
și foi moi, de calitate super,
în care cititorii-și vor sufla nasul
când își vor uita băsmăluța acasă.

tăcere, alta

„Am înflorit mereu pentru tine”,
îmi spuneai de deget ținându-mă
cu mâna ta mică și palidă.

În clipele acelea tăceam.
Cuvintele tale erau
de porțelan sclipind în alb și în roz.
Nebun aș fi fost
să le opresc zborul spre-auzul uimit.
Tu așteptai însă. Pentru tine tăcerea-mi
de rege era.

Ce păcat c-ai conținut să-nflorești!
Ah, nu bănuiai, nu!
De sclav tăcerea-mi era, femeie.
De sclav...

evadat din romanță

Au înflorit caișii,
dar afară își face de cap lapovița.
Mi-e frig de mine.
Mă complac într-o liniște schizofrenică.

Pixu-mi scrie o romanță știrbă, fără rime,
în care un trăsnet de înamorat
își așteaptă de-un secol iubita în gară.

Pleacă, omule! îi strig.
În jurul tău îmbătrânesc clipele,
iluziile fac horă,
ținându-se de mâinile vânjoase.
Pleacă, visătorule credul, din gara ceea
mâncată de ploii.
Fă-ți o baie fierbinte,
îmbracă zâmbăreț o cămașă scrobită
și împușcă-te!

Au înflorit așa frumos caișii, iar eu
zac într-o baltă de sânge alb, sclipitor.

îngrijorarea-mi

Asta mi-e:
să nu-ți ucizi un viitor bun posibil
risipindu-te-n viața-mi
bătută de vânturi zadarnice.

În afara existenței mele purtată
de aburii visului,
surăsu-ți ar putea legăna și alte
descântece,
altul ți-ar putea fi luminând
și-albastrul ochiului.

Două ispite de omăt, sâni tăi –
cine poate să știe? –
n-ar putea jindui, sfidători, mângâieri
mai stelare?

Îngrijorarea asta mi-e:
„să nu-ți trăiesc... viitorul”,
predestinat,
poate,
altor mistere ...

mi-e somn de mine

Mi-e somn de mine.

De somn ce mi-e de măruntaiele mele,
mi-e lene să mă împușc;
să-mi scuip imaginea din oglindă;
să-mi aștern cearșaful somnoros
sub trunchiu-mi amorf.

De somn ce mi-e de mine,
îmi uit uneori numele;
mă identific cu cerșetorii;
amân să-mi îmbrățișez amicii,
peste un veac.

Mi-e somn de mine, sălbatic.
Degrabă am să mă adorm într-o gară
și-am să stau pe-o bancă vopsită în galben,
până când
au să crească din somnul creierului meu
lăstari somnoroși, galbeni...

sunt propria-mi publicație

De la o vreme,
îmi scriu și public discret poemele
doar în mine.

„Semn”, „Contrafort”,
din solidaritate cu forțe malefice
sau naiba mai știe de ce,
nu-și îngăduie să-și hrănească paginile
cu convulsiile sufletului meu.

De aceea mă public în mine. Când poftesc.
Sunt publicația propriilor mele poeme.
Și-s fericit ca un fluture ce crede
că-și zămislește sub aripi
valurile propriului aer.

fă-mă să te pot ajuta

Căsuța-mi se afundă mâncând târziul nopții.
Și eu stau și aștept să mai mor în dragostea ta
stranie.

Vreau să te dezbrac de-o iluzie.
Cu-adevărat să te izbăvesc de-o iluzie cinică,
care, mă asigură mereu, e chiar aerul de duminică
ce-l respiri cu plămânul meu tandru.

Fă-mă să te pot ajuta. Încearcă mai întâi
să mori și tu în dragostea mea.
Am putea ajunge
să bocim amândoi cât mai frumos posibil.
Cu același glas.
Pe marginea hăului ce se va deschide
între sufletele noastre dezgolite
a împăcare despotică.

cimitir în floare

Cimitirul disperărilor mele e în floare.
Lumea-i uimită: ce splendoare de cimitir
în mijlocul blocurilor de optimism –
pătrate, cenușii, guralive!

„Trageți în el cu tunurile!”
strigă un ins cu fălcile puroiate de virușii roșii.
„Dați-i foc pe din dos și trâmbițați că s-a aprins
de la o țigară democratică”, propune un altul
în pantaloni cu bretele creștin-populare.

Nu e loc pentru ezitări. Cimitirul meu
se ține bine – nu șovăie, nu-și scutură floarea.
Curg peste el înserările triste, dar Măria Sa
nu se clatină, nu disperă.

Rămâne-așa: cum a fost până azi,
cum va fi până mâine și-n veci.
Un cimitir în floare.

rugămintे

Întinerește moartea în oasele mele.
Cu orice oră, cu orice zvâcnire de clipă
văzând că amurgesc,
tot mai zâmbăreață, mai elegantă e moartea
în pâlپâitul timid al sânelui meu.

– Huo, zăludo!
Ieși măcar din apele sufletului!
Să mi-l pot ridica la ceruri și eu
ca tot omul.

nu sunt

Curată nebunie să cred că mai sunt.

Merii mei înfloriți – da.
Și zumzetul-refren al albinelor, alb,
polenizându-i;
și ciripitul săltăreț din streășină;
și cerul închis în albastru spăimântat.
Ele sunt. De la-nceputurile lumii.

Izgonit din paradisuri,
nu mai sunt.
În locul meu a rămas
să se mai sluțească între cer și pământ
disperarea.

cu înstrăinări

Veni-va, poate, un timp,
când copiii se vor mândri, poate,
că părintele lor a supărat spitalele
cu bolile sufletului său
îmbrobodit de iluzii.

Până atunci însă plâng cu înstrăinări.
Ca-n clipele astea, sub merii
împovărați dulce de floare.

Plâng cu-nstrăinări.
Martor îmi e cerul ce-mi curge în ochi.
Și zborul săgetat al rândunelelor –
cele mai dragi zburătoare
pentru o femeie pe care n-o pot iubi nicidecum
cum dorește ea în amurguri.
Și Dumnezeu – în amiezi.

floarea de rămas bun

E sfârșit de aprilie cu aer de vis.
Și nu conțenesc să-ți spun fără cuvinte
că floarea cireșilor noștri
floare de rămas bun ne-ar putea fi.

Reține-i, rogu-te, și tu
în oglinzile palide-ale ochilor
albul 'nzăpezit cu tremur parfumat.
Inspiră-i, ca și mine, argintul
pe buza vântului lin fremătător.
Alunece flori-i de omăt
până-n miezul ființei tale cărunț de tristețe.

Această floare de rămas bun
ar trebui, omenește vorbind,
să ne-adune într-o ultimă respirație
disperată
de iubire.

facându-mi bagajele

Să-mi iau rămas bun de la voi,
apele sufletului meu,
răcoritoare, adânci, frământate
de duhuri rebele.

Să vă spun adio, sfâșiindu-mă,
timidelor, profund gânditoarelor, enigmaticelor,
sfidătoarelor, pietroaselor.

Sunt gata de ducă. Îmi fac bagajele.
Bag în ele tot-tot. Ne-nțelesurile – nu!
Ele rămână!
Uuu! m-au sfâșiat! m-au întunecat!
Și m-au pus la zid, misterioase,
pescuindu-mi creierul, mereu despicalul
între semne de-ntrebare, semne, semne...

Mă voi duce fără de ne-nțelesuri.
Acum,
când îmi fac apostolic bagajele,
ele-mi fumează, rânjite,
și ultimele uimiri ale sufletului ...

păcura universală

Vine, lățindu-se spre mine, păcura universală.
Vine, se-ntinde, smolită,
și „vânturile negre” o mână din urmă –
nicio opreliște nu-i poate stăvili lunecarea:
spre simțurile-mi pâlپând –
să mi le lupească!
spre văzul de lumânare plânsă –
să mi-l sfredelească!
spre auzu-mi de zefir plouat –
să mi-l – pe veci – surzească!
spre cugetu-mi clătinat, pensionat –
să mi-l desfrunzească!

Alunecă spre mine, alunecă păcura universală.
Mugurii gălbui ai zâmbetului tău, femeie,
n-ar putea-o opri? N-ar putea-o opri?!

încă sunt treaz în visu-mi

Încă n-am murit în visu-mi de mistere.
Încă albăstresc la margini de speranțe.
Aripile-mi grele mai zvâcnesc în răstimpuri.

Cine-mi poate arunca sub ele
valuri de vânt vârtej și proaspăt?
S-ar putea să se miște ceva în venele lor adormite?
S-ar putea să mă rup, să mă desprind viscolind?

Încă sunt treaz în visu-mi de mistere.

antirondeluri în alb

antirondelul perdelei galbene...

Nu-mi luați deloc în serios
acest nume de ciclu.

În cazul acestui poem, mi-am zis,
e cu neputință aproape să scrii
un antirondel
într-un salon de spital,
pe-o perdea veche și galbenă.
O perdea respirând suferință și iod. Atât.

Refuzând cu îndărătnicie să-l scriu,
uite-l că se scrie singur. Cu-adevăratalea, singur!
Fără vreun gând coerent,
fără vreo emoție cât de cât rourată,
acest pretins antirondel bolnav
de neconvențional
vrea să se scrie totuși pân' la capăt!

E-o mare nedumerire, măi oameni!
Poemele lumii,
scrise pe-o banală perdea de spital,
n-au cunoscut
nici cele mai ironice, puerile sfârșituri.

Nu mă luați deloc în serios, vă spuneam.
Și-ați văzut că-ați făcut bine!

...bătrâneții

Antirondelul bătrâneții ironice –
așa îi voi zice.

Pentru că sunt tot mai înfipt în bătrânețe.
Tot mai tăcut înfipt în tine,
prea serios îngândurato,
prea neserios visătoare, tu.

Nici nu meriți, de fapt,
să-ți dedic acest antirondel cuminte care,
dac-ai sta să te gândești bine,
e mai mult un antipoem.
Unul atât de retras în straturile gândului,
printre melancolia cuvintelor,
încât mai potrivit ar fi să-l botez ...
Și chiar așa voi face:

Antirondelul bătrâneții ironice.

...preaplinului

Am scris prea mult, prea mult
cu sufletu-mi trist –
recunosc franc.

Și acum,
ajungând în el câte-o lacrimă nouă,
se face ca nuca de-atâta grea tângă.
Ajungând în el câte unul
din primele noastre săruturi,
piere, scuturându-se,
ca pelinul uitat.

O, mult de tot am scris cu sufletu-mi trist:
pe frunza căruntă,
pe mahna lui noiembrie,
pe aerul nesonor, lacrimos al garsonierei mele
înmormântate-n tăceri – ce să mai! ...

Uitați-vă și voi cum mi-am intitulat poemul.

...condiției

De-aș muri în acest spital,
m-aș muta în altul, să mă tratez
de neputința despotică
de a mă-mpăca cu această lume barbară.

De-aș muri și dincolo,
m-aș muta în al treilea spital
să mă tratez de nebunia
de-a mă-ndrăgosti încă de roua frunzei
adolescentine
la răsărituri de soare,
de-a mă îmbăta cu lucoarea văzduhului
când se nasc, pârguite, amiezile.

Din al treilea spital, de m-aș stinge și-acolo,
m-aș muta în al patrulea,
al cincilea etc., etc.
Aș încerca, să-mi tămăduiesc, pân' la urmă,
rana cea mai grea: dorul de mama.

Dar e alogic, zâmbește doctorul,
pătrunzând cu lumina oglinzii
în straturile neuronilor mei.
E alogic să te vindeci de-o boală de care,
dacă ar zace mereu,
ar mai fi această planetă
atât de îngropată-n abisul etern înghețat
al ne iubirii?

De-aș muri ... Bizară condiție.

...unei nopți din '47

O noapte urâtă de întreg Universul
veni în visul meu, mamă.

Se făcea că
fiece deget al mâinilor tale crăpate
avea câte-o aripă minusculă.
Astfel, ele zburau spăimântate
prin văzduhul înfometat al odăii,
prin toate ungherele, pe sub paturi,
prin podul casei mâncat de păianjeni ...

Apa-n ceaun fierbea pe plită, fierbea,
iar mâinile tale nu se-opreau nicio clipă
din zborul acela-nfricoșat,
în căutarea unor grăunți de porumb...

O noapte urâtă de întreg Universul.
Cea fără Dumnezeu, din '47.

...de februarie

Maică, m-ai dat ofrandă luminii în februarie.

Bărbatul care
nu ți-a mărturisit nici în gura morții
că-i țineai mereu rourat sufletul,
topea zilnic zăpada, cu respirația lui,
de la prag pân' la colacul fântânii
și-n apa-mi de scaldătoare,
pe geana tristă a amurgului,
își clătea îndelung irisurii triști-triști ...

Și te-nfiora, mamă, durut
melancolia ceea a lui fără lacrimi,
noduroasă?
Că pe mine, da, mă-nfiora
la încheieturile cruzi unde-ți lăsa
fierbintele buzelor crăpate, tot înfioratele,
mamă, tu, palido-trudito ...

Maică, m-ai dat ofrandă luminii
în frântul februarie, '45...

...începutului de primăvară

Îmbobocesc iarăși merii și cerurile se deschid.

Bujorii-și scot coltele sângeri, timizi.
Sufletul mi se umple de sângele mahnei
de-atâta început de primăvară.

Miresmele ei mă bagă în panică:
mai îmbătrânesc, Doamne,
ori mor în ciuda nechemării Tale?

Îmbobocesc iarăși merii și cerurile
se deschid vraște
în fața Universului ostenit.

...Poetului

În orice caz, nu sunt sigur că anume așa
zise Poetul, cu gura plină de țărâna eternă:
„Ah, ce disperate manuscrisele mele
vă latră!

Răsfoindu-le ironic-melancolici,
unii dintre voi
îmi bagă oximoroanele sub unghii.
Parfumul de crin stelar al metaforelor mele
le împut nările.
Chiar și florile teiului meu,
tăcutul, însinguratul,
le întorc pe dos abdomenul...”

Probabil, mai zise și altele, că nu seamănă
să fi sângerat numai astea, cu gura lui arsă.

În orice caz, nu sunt sigur
că așa ar trebui să arate
antirondelul Poetului.

poem de adio

1

Briceagul nopții, iată-l,
înfipt în beregata amurgului –
cumintele, melancolicul sfârșit de octombrie
își dă duhul.

Așa, se pare, ar putea începe
acest poem de adio slujindu-și
primele acorduri
în văzu-mi încă plin de imaginea ta.

Aici, la căsuța-mi de vacanță,
unde ți l-aș putea scrie,
femeie, tu,
o măhnire nudă respiră mortuar
pe bobocii pieriți ai trandafirilor.
Și-atâta tristețe țipă muțește în aerul
încărcat iarăși și iarăși cu violet de Bacovia!...

2

Voiam să întreb iarba
de sub nucul meu drag (acum gol ca păunul
vârât în etuvă să-i piară păduchii):
ce zici, iarbă-mamă, tu, de poemul
pe care voi să-l scriu
la acest sfârșit oropsit de octombrie?

Sfatul tău priincios mi-ar fi –
în copilăria-mi cu foamete roșie,
mi-ai hrănit, zgârcito gălbuie, caprele:

70

ce zici de această intenție a mea,
hrănită cu votcă din zarzăre la 6-20 dimineața –
să încep poemul chiar pe respirația pâcloasă
a zorilor?
Și să-l parafez cu blestemul de a fi ultimul?

3

Am întrebat merii:
ce-ați zice voi,
zeii mei de-omăt din orice primăvară,
ce-ați zice voi acum de-un poem în care
va trebui neapărat să plângeți striviți
de brume și cețuri bolnave?

4

Am întrebat greierii care
cuminiți și spâșiți s-au retras în muțenie:
ce ziceți de acest poem pentru femeia care –
o știți voi bine –
mereu adună-n cele două scoici minuscule,
cântul vostru de stea în amurguri,
rugându-mă:
„Pune-mi în palmă, iubite, vreo unul,
să-i frig cu sărutul gura-i cântătoare ...”?

5

Ah, ce ceață născătoare de mahnă
la ora asta,
când soarele se căznește să iasă
din pușcăria nopții!

71

O întreb și pe ea:
pâclă fumurie ca moartea,
ce-l reții să răsară (pe soare, firește),
n-ai fi împotriva nici tu să înșirui
pe-obrajii acestui blocnotes mâhnit
un micuț și fript poem de adio?
Pentru ea.
S-o supere? Nu! S-o înduioșeze?
Nici!
S-o-ngândureze doar. S-o-ngândureze palid
și cât mai frumos cu puțință.
Ăsta mi-e gândul. Greu. Ca refuzul
sărutului de-adio...

6

Astă-noapte a căzut bruma.
O brumă bine legată, albastră.
Ies afară. Aerul curgând dinspre pădure
îmi tresare bronhiile bolnavi, speriați.

O întreb și pe ea:
ce-ai zice de-un poem
născându-se chiar în clipele astea când tu,
zână-nflorată,
cu fiori de gheață îmi acoperi
grădina și inima?

7

Intru-n casă gârbov. Scot bascul. Torn.
Îmi fac cruce. Beau.
Și covorului de pe perete, înflorat:

72

ce-ai zice, mă, dacă la ora asta
aș aduna cuvinte de dor stins și-aș zămisli
un poem în care-adio să îngâne
o înstrăinare de culori ce se urăsc?

8

Veni rândul să-l descos și pe el:
cum crezi, gândule, tu,
rătăcitate,
de toate îndoielele
uscătute,
de toate pacostele
urgisitule, –
suflarea profană ar avea nevoie
de-acest poem ce se-arată
lăcrămos și banal,
ca un plâns al căințelor târzii?

La ce i-ar folosi, te întreb:
i-ar încărungi
ori
i-ar înflori cugetul?
i-ar îmbolnăvi
ori
i-ar înaripi umbletul?

9

Dar nu putui, nu putui să nu-mi întreb
sufletul:
doar în pântecul mumei,

73

seninule,
și, ca trestia-n spulber,
clătinatule,
ce zici de această aventură hazlie
pentru adâncul tău volburat?

Simți tu, descărcatule de visuri
și-ncărcatule de abisuri,
că poemul acest va fi ultimul acord
al viului tău apt de iubire în această lume
robită stomacului?

Crezi tu, sătulule de mistere fierbinți,
avidule de-mpăcare bătrână:
femeia pe care
voi s-o clădesc în pereții acestui poem
are să suspine ca Ana între pietrele lui vorbitoare?
Și niciodată nu va căuta,
chiar niciodată
și-alte mini-mănăstiri de-nveșnicire?

10

Și umblând tot așa cu întrebatul,
poemul s-a scris singur.

proscris (poem psalmic)

I

osul neamului

Greu, de tot greu e să te zidești
în osul neamului tău.

În zorii născători,
chiar cu întâile sclipiri de zori născători,
să-l înfeși răcoritor în respirația
dorului tău.

În albul zilei,
la orice oră, în miezul fiecărei clipe,
în el să te sprijini, în osul neamului tău,
când îți tremură crezul,
să te agăți de toartele lui aurite
când vrăjmașii te-mpresoară
să-ți smulgă limba leagănului tău.

Iar în amurg ...

Ah, la orice zvâcnire a umbrelor căzătoare,
să-ți legeni osul neamului
pe aripa trudită a gândului,
pe domolirea brațelor,
apoi, mai târziu, –
pe salba bănușilor de argint ai viselor
și așa, domol, înveșnicindu-te,
până-n dimineața zilei,
până-n dimineața veacului, mileniului următor ...

Pentru că vă spuneam de la bun început:
greu, de tot greu e, om fiind, să te zidești
în osul neamului tău.

II proscris

Proscris
chiar și-n propriul trup sângerând,
adun în mine, clădesc,
de la începuturile lumii,
suferințele pământului meu
și al vostru.

Din ofurile Bucovinei, noduroase,
îmi clădesc gard de piatră sonoră,
înalt pân' la ceruri.
În curtea asta a mea, apocaliptică
de surghiunit în propria-mi țară,
în propriul meu dor,
se prăbușesc, în răstimpuri, norii,
se ciocnesc, cap în cap, vânturile,
se-nvârtejesc, mortuare, ploile reci.

O, Doamne,
proscris oare fi-voi și dincolo?!

III spre Tine

Așa cum mă știi, cum mă știi,
flămând, însetat de aburile trupului Tău,
spre Tine sângerez, Doamne,
cu pași tot mai cuminți, tot mai spășiți.
Calc pe scoici lunecoase, ascuțite.
Mă poticnesc la răscruci întârziate.
Alunec și cad... Mă târăsc!

La marginea unei doine părăsite ajuns,
intru ghebos în trunchiu-i măcinat de uitare
și aprind cuvios o lumânare.
Îmi încălzesc sufletul la flacăra ei
și iarăși înspre Tine sângerez.

Târâș-târâș... Iată-mă-s aproape
de hotarul moșiei Tale aurind în zare...
O baladă veche-mi stă de-a curmezișul.
Zăvoarele, rupte. Deschise vraiște, ușile.
Intru. Miroase a saț milenar și a bocet timid.
Rămân ghemuit acolo așteptând –
un secol, două, trei... –
să mă strigi, să mă chemi!

Tot mai mărunți, tot mai nesiguri, pașii mei
se-ndreaptă iar spre Tine, sângerând...

IV

animal pe moarte

În timp ce versul îmi leagănă sufletul,
crude, miresmele imașului Mihorenilor
îmi oblojesc rănilor vechi și mai noi.

Presimt: din aceste clipe
am să mor savuros, dar câte un pic,
spre invidia dușmanilor gloriei mele
inexistente.

Îmi ascult auzul: afară plouă mărunț,
ca la începuturile lumii,
și greierii cântă-n surdină
sub frunze de pătlagină.

Umbrele umede ale amurgului suspinând
se amestecă cu lacrimile mele.

Și de-atâta pace suferindă-ntre cer
și leșul rotund-uriaz, visător
de sub picioarele mele,
cuvintele încremenesc în nerostire.

Animalul din mine clipocește gălbui.
E pe moarte.

V

intrare în pustiu

O neliniște de încărunțit în plecări mă macină.
Cele două surori ale mele mă tratează
ca pe-un copil pensionat.

Măine, la o oră a luminii plânse,
mă voi duce la mormintele părinților.
Acolo mă voi reculege pân' la împietrirea lacrimii.
Cele două cruci vopsite în negru
tânjesc după îngândurarea mea palidă.

De când s-au întâlnit aici, însinguratele,
am intrat într-un pustiu negru și întins,
ca uitarea de neam.

VI

simțiri descoperite

Ah, în zadar, Doamne, încerc
să descopăr urmele Tale
în amiezile de înstrăinare uscate
ale Mihorenilor mei,
pe cărările șerpuind printre tufe de măceș
ale Dealului Ursului,
în văzduhul aburind peste perii sălbatici
ce mi-au hrănit, de copil, burta subțire.

Nimic nu mi-a ținut mai descoperite simțurile,
decât aceste dealuri amare, bogate în pământă,
acoperite de bolți cu mistere albastre;
aceste câmpuri hleioase, cu țărani gârbovi,
răstigniți în arșița amiezilor;
decât aceste seri îngânând cântece,
ca disperările obosite,
și altele toate ce-mi văd ochii.

Nimic nu mi-a ținut mai descoperite simțurile,
decât aceste reveniri stelare la tine, satule, –
prunc atât de orfan al neamului meu
torcându-și firul destinului
pe buza prăpastiei.

VII

măceșul copilăriei

Cu buchii rourate plâng acest poem
pe ghebul Dealului Ursului.

Toată copilăria-mi flămândă și ruptă
și-a argintat zorii,
și-a fript amiezile,
și-a îngândurat serile
pe cărările adumbrite de măceșul tău dulce,
înfipt pe vecie în ochiu-mi,
înstrăinatul de tine, Dealule.

Micuța eternitate a mea
aici, între măceșii tăi, și-a arătat coltele,
Dealule nemuritor, tu,
care refuzi să-ți împarți nemurirea
cu neamul meu, vitregitul.

VIII
sufăr

Azi,
pe când zorii alunecau timizi spre geamul meu,
au început iarăși să mă doară, deschizându-se,
rănile Bucovinei.

De nu-mi spui, Doamne, ce-aș putea face,
rana asta, ca disprețul matern,
să se mai strângă puțin,
teamă mi-e c-am să mă fac piatră,
pe care străinii își vor arunca obielele la uscat.

IX
piatră

Negreșit că n-am mult și-am să mă fac piatră.

Am să mă pun între cer și pământ,
la hotarul dintre Țara-Mamă și Bucovina.
Alt drum să nu aibă ticăloșii,
decât trecând peste trupul meu.
Alt drum să nu aibă plânșii neamului,
decât trecând pe sub trupul meu.

Eu să stau mereu între dispreț și durere,
pân' vor crește din mine rădăcini
ce te vor striga, Doamne, în adâncul pământului...

Acolo jos,
jos de tot, pe tărâmul speranțelor arse,
mă așteaptă-mpietrite
baladele grave-ale neamului.
Cerurile deasupra lor s-au închis.
Repausul mort le-a înghețat pe orizont, pe verticală.

Într-acolo alunec.
Vrei să mă urmezi?

X

pământul Bucovinei miroase a cancer

Pământul Bucovinei miroase a cancer.

De ascuți bine lipindu-ți urechea de inima lui
zbătându-se în ritm paralizant,
îți dai seama că-n trunchiu-i țesut
din rădăcini de fag, grațioase,
șarpele cancerului își strecoară veninul viclean
prin găuri arse de fluier,
prin ia fulguitoare-a doinei străbune,
tot mai împrăștiat, tot în mai adâncuri.

Pământul Bucovinei miroase a cancer.

Pe rănilor-i tăcute, străinii
căsăpesc berbecii, fac copioase *guleaiuri*.

La înmormântarea lui,
fiindu-mi secătuite de tot lacrimile,
am să te invit neapărat, Doamne,
să plâng cu lacrima Ta.

XI

doinele tari

Doinele cele mai tari ale neamului
s-au retras, tremurând tainic,
în baia roșie a sângelui meu.

Jur-împrejurul lor,
s-au rânduie în cerc strâns, tăcute,
icoanele vechi ale străbunilor mei
și-n orele moi, de vecernie,
ele, doinele, cu răni adânci,
își înalță spre ceruri tânga lor unică
în plânsul cel mai fript al cântecelor lumii...

XII prăbușire

Cu doinele-mi dragi m-am prăbușit în mine, adânc.

Pășesc pe iarbă fierbinte, pârjolită.
Urc mereu scări, coborând în tăceri oarbe.
Țin fluturi roz în palmele-mi negre, nervoase.
Întâlnesc diminețile
cu vaietele amurgului în urechi.
Streacor lumina amiezilor prin irisurii mei
îngălbeniți de tristețe.

Și las doinele tari și grele ale neamului
să-mi agonizeze în baia roșie a sângelui.

XIII pulbere

Pulbere amară
cerne peste sufletul meu clătinat.
Privește-mă, Doamne:
sunt atât de neputincios și mic,
că n-are rost să mă pui
barem să-ți învelesc degetele picioarelor
cu respirația,
să-ți reazem toiagul de bătăile inimii
până-ți bei ceaiul.

Ah, pulbere amară
cerne peste zarea-necându-se
și nu mai știu în ce veac
și-n ce înveliș mut, păcătos
voi fi încăput așa cum sunt,
murindu-mă.

XIV
daruri

Își râd de mine, ironice,
toate paradisurile Tale.

Darurile ce dor mie mi le-ai dat, Doamne:
mahna ce mă sfâșie văzând
cum se sfâșie neamul;
regretul pietros simțind
cum obrajii părinților mei se mistuie-n cețuri;
rușinea ce mă latră trecând
pe lângă cerșetorii galbeni ai acestei țări galbene;
tânga după lacrima unui cântec pierind;
neputința de-a-mi încondeia versul
pentru femeia-mbătrânind de-așteptări
etc., etc.,
până ajung la darul cel mai durut:
gândul c-am să mor nemâncat de respirația Ta...

XV
cupa

De la o vreme, sunt un poet pașnic.
Adoarme, oprită din zbor,
pe pixul meu, viespea.
În locul viscolirilor de cândva,
în versul meu melcii visează
viță-de-vie.

Doamne, teamă mi-e,
că Tu ai descărcat în sufletul meu
cupa asta fatală-a resemnării.
Contemplează-mi căderea.
Unicul ești
care-o poți face neînduioșându-te.

De la o vreme,
sunt un poet al nimănu.
Pe ghebul versului meu se usucă,
neplânsă,
lacrima neamului.

XVI

întârzii să mă iubești, Doamne

Pesemne, de-aceea
întârzii să mă iubești, Doamne.

M-au îndrăgit frunza, floarea, pasărea,
m-au încălzit la respirația lor
vântul dinspre Prut,
diminețile limpezi când mă zboară
ultimele adieri ale visului,
amurgurile când mă clatină plânsul.
Însă Matala, neînduioșatule, te îndărătnești
să mă tot îngheți cu tăcerea-ți de piatră-adormită.

Ah, zilele, lunile, anii
mă călăresc ca pe-un beduin înnebunit
de sete și singurătate.
Și nu-mi mai pot termina poemul!

Iar Matala întârzii să mă iubești, Doamne...

alunecarea din vis

a înflorit lumina cireșilor.....	4	într-o disperare, maică	17
poem de împlânzit moartea	6	constelație vorbitoare.....	18
așteptând toamnele	7	aștept chemarea.....	19
nu pot scutura amurgul.....	8	vine un timp	20
luminișuri cântătoare	9	rușinat de propria visare	21
pământ.....	10	unica (ne)ființă.....	22
alunecând în ne-cuvinte.....	11	steaua	23
prilej.....	12	amânăm visările	24
regretele, firul de iarbă.....	13	vând tristețe.....	25
rana visului.....	14	afurisesc zeii	26
despre poeții mari și mici.....	15	unul	27
spânzurat de propria-mi lacrimă	16		

paradisuri ironice

purgatorii	29	neterminate vise	45
neplânsu-mi.....	30	fără patetic	46
paradisuri ironice	31	tăcere, alta	47
refugiu.....	32	evadat din romanță	48
visele-mi nescrise	33	îngrijorarea-mi	49
sunt tristețea lumii	34	mi-e somn de mine	50
iarnă	35	sunt propria-mi publicație.....	51
rugă pentru zbor.....	36	fă-mă să te pot ajuta	52
obnubilație.....	37	cimitir în floare	53
protoistoric.....	38	rugămintea.....	54
nașterea galaxiei.....	39	nu sunt.....	55
iubește-mă în martie	40	cu înstrăinări.....	56
antren.....	41	floarea de rămas bun	57
zvâcnirea aripilor.....	42	făcându-mi bagajele.....	58
câinii lui Acteon.....	43	păcura universală.....	59
motiv de consolare.....	44	încă sunt treaz în visu-mi	60

antirondeluri în alb

antirondelul perdelei galbene.....	62	V. intrare în pustiu.....	79
...bătrâneții.....	63	VI. simțiri descoperite.....	80
...preaplinului.....	64	VII. măceșul copilăriei.....	81
...condiției.....	65	VIII. sufăr.....	82
...unei nopți din '47.....	66	IX. piatră.....	83
...de februarie.....	67	X. pământul Bucovinei miroase a cancer.....	84
...începutului de primăvară.....	68	XI. doinele tari.....	85
...Poetului.....	69	XII. prăbușire.....	86
poem de adio.....	70	XIII. pulbere.....	87
proscris (<i>poem psalmic</i>).....	75	XIV. daruri.....	88
I. osul neamului.....	75	XV. cupa.....	89
II. proscris.....	76	XVI. întârzii să mă iubești, Doamne.....	90
III. spre Tine.....	77		
IV. animal pe moarte.....	78		